

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vajnara a soudkyně JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph. D., a JUDr. Lucie Bičákové ve věci

žalobkyně: **České dráhy, a. s.**, IČO 70994226
sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, 110 15 Praha 1

účastnice: **Správa železnic, státní organizace**, IČO 70994234
sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1

o nahrazení rozhodnutí správního orgánu (žaloba podle části páté o. s. ř.), k odvolání žalobkyně proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 12. dubna 2023, č. j. 22 C 79/2020-146

takto:

- I. Usnesení soudu I. stupně **se** ve výrocích I., II. a III. **potvrzuje** a ve výroku IV. **se mění** jen tak, že žalobkyni po právní moci rozhodnutí vrací soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně zastavil řízení se dle § 104b odst. 1 o. s. ř. (výrok I.). Dále soud I. stupně žalobkyni poučil, že může podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu u soudů ve správním soudnictví ve lhůtě jednoho měsíce ode dne, kdy rozhodnutí o zastavení řízení nabude právní moci, jmenovitě k Městskému soudu v Praze (výrok II.). Žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Současně rozhodl, že se žalobkyni po právní moci tohoto rozhodnutí vrací soudní poplatek ve výši 3 000 Kč (výrok IV.).
2. Žalobkyně se žalobou domáhala nahrazení rozhodnutí správního orgánu – Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře („dále jen ÚPDI“) ze dne 10. 12. 2019, č. j. UPDI-3445/19/UM potvrzené rozhodnutím o rozkladu ze dne 14. 2. 2020, č. j. UPDI-0542/20/BL, kterým ÚPDI uložil žalobkyni cestou prohlášení o dráze povinnost nabídnout všem ostatním dopravcům užití svých stojanů, klaprámů a nástěnek ve stanici Praha Smíchov za regulovanou cenu. Mechanické nosiče sdělení považoval za informační systémy podle vyhlášky č. 76/2017 Sb. Věcnou příslušnost obecného soudu žalobkyně dovodila z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. sp. zn. 1 As 28/2014 ze dne 7. 5. 2014), podle níž se přezkum rozhodnutí správního orgánu vydaného podle § 34e zákona č. 266/1994 Sb., o drahách (dále jen „ZoD“), řídí částí pátou zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“).
3. ÚPDI podal k žalobě nesouhlasné stanovisko a navrhl zastavení řízení pro nedostatek věcné příslušnosti dle § 104b odst. 1 o. s. ř. a současně navrhl, aby soud řízení přerušil a položil Soudnímu dvoru Evropské unie (dále ta jen „SDEU“) předběžné otázky, zejména otázku, zda česká vnitrostátní úprava řízení podle části V. o. s. ř. splňuje požadavky na soudní přezkum rozhodnutí

regulačního subjektu dle čl. 56 odst. 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru.

4. Soud I. stupně dospěl k závěru, že ačkoli podle dřívější zákonné úpravy a související judikatury obecné soudy žaloby tohoto typu projednávaly v režimu části páté o. s. ř., k projednání předmětné žaloby již není věcně příslušný, a řízení zastavil. Svě odůvodnění tohoto procesního rozhodnutí odůvodnil v odst. 4 až 14 usnesení. Důraz položil na novelu zákona o dráhách č. 426/2021 Sb., měnící zákon o dráhách č. 266/1994 Sb. (dále také jen „ZoD“) v ustanovení § 65a odstavec 2 tak, že k *soudnímu přezkumu rozhodnutí Úřadu vydaného podle tohoto zákona jsou příslušné soudy jednající a rozhodující ve správním soudnictví*. Zákon tím odstranil pochybnosti o věcné příslušnosti soudu při přezkumu rozhodnutí ÚPDI. Přechodné ustanovení dle čl. II. bod 11 zákona č. 426/2021 Sb. vyložil soud I. stupně tak, že míří pouze na správní řízení vedená podle zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, nikoli na soudní řízení týkající se přezkumu rozhodnutí ÚPDI s odkazem na důvodovou zprávu k citované novele ZoD: *Ustanovení obsahuje obvyklé přechodné ustanovení týkající se nastavení pravidel pro dokončení **správních řízení** zahájených před účinností nově navrhované právní úpravy. Taková řízení se dokončí podle dosavadních právních předpisů. To nicméně neplatí, stanoví-li shora uvedená přechodná ustanovení jinak*. Podle soudu I. stupně je zjevné, že zákonodárce neměl úmysl toto ustanovení vztáhnout i na řízení dle části páté o. s. ř.
5. Soud I. stupně má za to, že v souladu s vyjádřením Evropské Komise by Česká republika přezkumem (a případným nahrazením) rozhodnutí regulačního subjektu dle čl. 56 odst. 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního, civilním soudem, porušila požadavky na soudní přezkum rozhodnutí regulačního subjektu stanovené ve směrnici. Zdůraznil, že zatímco správní soudy ochranu subjektivních veřejných práv poskytují formou přezkumu napadených rozhodnutí správních orgánů, postup soudu podle části páté o. s. ř. představuje nové projednání věci, která již byla pravomocně rozhodnuta ve správním řízení.
6. Postupoval proto podle ust. § 104b o. s. ř. a řízení zastavil. O náhradě nákladů řízení rozhodl dle § 146 odst. 1, písm. b) o. s. ř. O vrácení soudního poplatku žalobkyni v plné výši rozhodl s odůvodněním, že vlivem změny právní úpravy žalobkyně nemůže obdržet rozhodnutí, které placení soudního poplatku sledovalo, a že se tak stalo bez jejího zavinění. Není spravedlivé, aby soudní poplatek hradila dvakrát, přičemž tato povinnost ji bude před správním soudem, na nějž byla odkázána, tížit.
7. Žalobkyně podala proti usnesení o zastavení řízení včasné odvolání. K argumentům stanoviskem Evropské komise ve věcech C-221/2021 a C-222/2021 uvedla, že SDEU do svých rozhodnutí nic z argumentace Evropské komise nepřevzal, přitom pouze SDEU má pravomoc autoritativně vykládat evropské právo. Ve věci C-489/15, kde SDEU považuje za nedovolené nahradit rozhodnutí uvedená v čl. 56 odst. 1 a 2 směrnice EP a Rady 2012/34/EU o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru (dále též jen jako „směrnice 2012/34“) a svěřená regulačnímu subjektu podle čl. 55 směrnice 2012/34 rozhodnutím soudu, šlo o případ, kdy se německý dopravce obrátil přímo na soud a ten rozhodnutí vydal, proto SDEU rozhodl, že rozhodnutí soudu nemůže předcházet rozhodnutí regulačního subjektu.
8. Dále argumentovala tím, že je Evropské komisi dlouhodobě známo, že soudní přezkum rozhodnutí regulačního úřadu o prohlášení o dráze probíhá před civilním soudem podle občanského soudního řádu, tento způsob transpozice čl. 56 odst. 10 Směrnice 2012/34 Komise za tuto dobu nikdy nenapadla. Odvolatelka řízení o nahrazení prohlášení od rázem podle části V. o. s. ř. připodobnila k přezkumu souladu spotřebitelské smlouvy s ust. § 1810 o. z. K vyjádření Evropské komise v řízení před SDEU ve věcech sp. zn. C-221/21 a C-222/21 žalobkyně v odvolání uvedla, že Komise

není evropským zákonodárcem ani nemůže autoritativně vykládat evropské prameny práva, tato pravomoc přísluší SDEU.

9. Odvolání upozorňuje na bod 27. usnesení zvláštního senátu ze dne 16. ledna 2023, č. j. Konf 3/2022-53 s poznámkou o účinnosti zákona č. 426/2021 Sb. Odvolatelka má za to, že tato úprava není v projednávané věci použitelná z hlediska časové působnosti (viz čl. II bod 11. zákona č. 426/2021 Sb.). Zvláštní senát v citovaném rozhodnutí uvedl, že úprava zákona č. 426/2021 Sb. nedopadá na soudní řízení zahájená před jeho účinností, která se tak dokončí podle dosavadní úpravy. Ani z čl. 56 odst. 10 směrnice 2012/34 podle odvolatelky neplyne, že by soudní přezkum nemohl být apelační povahy a nahradit vadné rozhodnutí regulačního subjektu. Pokud by evropský zákonodárcem zamýšlel vyloučit soudní přezkum apelační povahy a dovolit jen soudní přezkum kasační povahy (v českých poměrech tedy přezkum podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále také „s. ř. s.“), výslovně by to v čl. 56 odst. 10 směrnice 2012/34 uvedl. Rozsah závaznosti rozsudku soudu podle části páté o. s. ř. není omezen, protože účastníky soudního řízení jsou všichni účastníci řízení před ÚPDI podle § 34e (dříve § 34g) ZoD, a tedy všichni dopravci oprávnění užívat dráhu, na kterou se příslušné prohlášení o dráze vztahuje (viz § 250a odst. 1 o.s.ř.), a jim všem se proto rozsudek doručuje. K ohrožení hospodářské soutěže z tohoto důvodu tedy nemůže dojít.
10. Odvolatelka připomněla rozsudek ze dne 7. května 2014, č. j. 1 As 28/2014 - 62, v němž Nejvyšší správní soud rozhodl, že soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu o prohlášení o dráze jakožto soukromoprávního jednání se řídí částí pátou o. s. ř. Zákonnou podmínkou, upravenou v ust. § 11 odst. 1 o. s. ř., že pro určení věcné a místní příslušnosti jsou do skončení řízení rozhodné okolnosti existující v době zahájení řízení, má odvolatelka za porušenou, pokud soud I. stupně postupoval podle citované novely ZoD, neboť řízení sp. zn. 22 C 79/2020 bylo zahájeno před účinností zákona č. 426/2021 Sb. Poukázala rovněž na dvě řízení, v nichž stejný soud I. stupně rozhodl o obdobné žalobě podle části V. o. s. ř. (24 C 15/2019, 27 C 188/2020 a 35 C 82/2020). Závěrem odvolatelka navrhla, aby odvolací soud usnesení soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
11. Účastník podal k odvolání žalobce písemné vyjádření, kterým odvolacím důvodům přitakal. Odkázal na své stanovisko ze dne 9. 3. 2023 (č. l. 125 – 132 spisu). Má za to, že odvolací soud je vázán rozhodnutím zvláštního senátu ze dne 16. 1. 2023, č.j. Konf 3/2022-53. Argumentoval rovněž délkou řízení, kdy o žalobě podané dne dosud soud I. stupně meritorně nerozhodl a v rozporu s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má být nyní řízení odkloněno do správního soudnictví. Zdůraznil, že soudní přezkum rozhodnutí regulačního orgánu má daleko širší přesah než jen zájem žalobce. Opakovaná rozhodnutí regulačního orgánu deformují podle přesvědčení účastníka trh a přístup k železniční infrastruktuře, proto dlouhodobost soudního řízení je v těchto případech devastující. Připojil se k návrhu napadené rozhodnutí zrušit a vrátit soudu I. stupně k dalšímu řízení.
12. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 212 a § 212a odst. 5 a 6 o. s. ř. včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, aniž by ve věci nařizoval odvolací jednání v souladu s ust. § 214 odst. 2, písm. c) o. s. ř., a shledal odvolání nedůvodným.
13. V řízení jde o nahrazení správního rozhodnutí, vydaného ÚPDI podle zákona o drahách. Podle ust. § 244 odst.) o. s. ř. platí, *že rozhodl-li orgán moci vykonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.* Zatímco správní soudy ochranu subjektivních veřejných práv poskytují formou přezkumu

napadených rozhodnutí správních orgánů, postup soudu podle části V. o. s. ř. představuje nové projednání věci, která již byla pravomocně rozhodnuta ve správním řízení, soudem. Děje se tak při splnění podmínky, že správní orgán rozhodl o nároku, který vyplývá ze soukromoprávních vztahů. Prohlášení o dráze se soukromoprávní sférou vztahů dotýká, neboť vlastník železniční cesty jím určuje pravidla pro přidělení železniční kapacity jednotlivým subjektům, upravuje tak vztahy vlastníka dráhy, provozovatele a dopravců. Doposud se rozhodovací praxe k tomuto posouzení klonila, respektovala přitom rozhodnutí dne 20. 5. 2015 sp. zn. Konf 3/2015, podle něž rozhodnutí o přezkumu prohlášení o celostátní a regionální dráze podle ust. § 34g (nyní dle ust. § 34e zákona o dráhách) je rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci.

14. Komentář autora Milana Podhrázského k ust. § 244 o. s. ř. publikovaný v ASPI připouští, že posouzení otázky, zda se určité rozhodnutí správního orgánu týká vztahů soukromého či veřejného práva, není vždy jednoduché. Určovacími kritériem může být v prvé řadě výslovná právní úprava. Další vodítko představuje rozhodovací činnost zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. Je třeba rovněž přihlídnout k zobecňujícím závěrům soudní judikatury, případně aplikovat některou z teoretických koncepcí rozlišování soukromého a veřejného práva. Otázku příslušnosti obecného soudu k rozhodnutí o prohlášení o dráze podle části V. o. s. ř. rozhodoval konfliktní senát v rozhodnutí ze dne 20. 5. 2015 sp. zn. 3/2015.
15. V projednávané věci soud I. stupně aplikoval ust. § 65a ZoD ve znění účinném od 1. 1. 2022. Novelou (zákon č. 426/2021 Sb.) ZoD je pro futuro zcela nepochybně stanoveno, že rozhodnutí ÚPDI vydaná podle zákona o drahách podléhají přezkumu správních soudů. Mezi účastníky je sporný výklad přechodného ustanovení zákona č. 426/2021 Sb. v bodu 11 čl. II, který zní: *Řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 266/1994 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
16. Důvodová zpráva k zákonu č. 426/2021 Sb., kterou napadené rozhodnutí cituje, uvádí k přechodným ustanovením, upraveným v článku II. výslovně toto: *Bod 10 (později přečíslovaný na bod 11, pozn. odvolacího soudu) obsahuje obvyklé přechodné ustanovení týkající se nastavení pravidel pro dokončení **správních** řízení zahájených před účinností nově navrhované právní úpravy. Taková řízení se dokončí podle dosavadních právních předpisů. To nicméně neplatí, stanoví-li shora uvedená přechodná ustanovení jinak.* Toto znění zákona podle názoru odvolacího soudu umožňuje jazykový výklad v souladu s výkladem logickým tak, jak na něj nahlíží soud I. stupně - v ust. § 65a zákona o drahách ve znění novely č. 426/2021 Sb. se uvádí, že *ke soudnímu přezkumu **rozhodnutí Úřadu vydaného podle tohoto zákona** jsou příslušné soudy jednající a rozhodující ve správním soudnictví.* V přechodném ustanovení se z působnosti novelizujícího zákona vyjímají *řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*, novela stanoví, že se dokončí podle ZoD ve znění před účinností novely. V celém textu novelizujícího zákona jde především o správní řízení podle ZoD, ust. § 65a je jediným, které řeší soudní přezkum. Důvodová zpráva pak výslovně hovoří o dokončení správních řízení podle dosavadních pravidel.
17. Odvolací soud z důvodů výše uvedených přisvědčil soudu I. stupně a ztotožnil se s jeho posouzením příslušnosti soudu k rozhodnutí sporu. Pro časovou působnost procesních norem platí zásada, že nabývají působnosti dnem své účinnosti. U probíhajících řízení musí zákon výslovně řešit, zda úkony již uskutečněné zůstávají v platnosti. Platí zásada, že ode dne účinnosti zákona se v probíhajících řízeních postupuje podle nové právní úpravy, avšak účinky procesních úkonů, které byly učiněny do té doby, zůstávají zachovány. V přechodných ustanoveních zákona musí být výslovně upraveny všechny odchylky od této zásady. Citované přechodné ustanovení definici takové výjimky, podle které by **soudní** řízení zahájená před účinností zákona č. 426/2021 Sb. měla proběhnout podle dosavadní právní úpravy, neobsahuje.

18. Na webových stránkách ÚPDI <https://www.updi.cz/cs/statni-sprava-a-kontrola/soudni-rozhodovani> je přehled soudních řízení o nahrazení prohlášení o dráze, převažují rozhodnutí, kterými obecný soud po 1. 1. 2022 řízení zastavuje a poučuje účastníky o lhůtě k podání žaloby k věcně příslušnému správnímu soudu. Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl opakovaně ve prospěch příslušnosti správních soudů (srov. rozhodnutí ze dne 23. února 2023, č. j. 15 Co 48/2023, ze dne 2. 2. 2023, sp. zn. 29 Co 5/23).
19. Odvolací soud ani neshledává, že se právní úprava příslušnosti k projednání sporu zásadním způsobem dotkne nepříznivě práv účastníků řízení. Naopak v řízení podle zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního, bude lepší možnost postihnout veškeré subjekty, jejichž práva mohla být přezkoumávaným správním rozhodnutím dotčena prostřednictvím institutu osoby zúčastněné na řízení dle ust. § 34 s. ř. s. Přijatý výklad zákonného ustanovení účinného od 1. 1. 2022 neznamená odepření spravedlnosti žalobci, naopak jej v souladu s evropskou právní úpravou směřuje na správní soudnictví, kde jsou jeho práva v plné míře zachována.
20. K argumentu rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. května 2014, č. j. 1 As 28/2014 – 62, potvrzeného rozhodnutím zvláštního senátu ze dne 20. května 2015, č. j. Konf 3/2015-13: odvolací soud dospěl k názoru, že závěry Nejvyššího správního soudu, formulované v rozsudku ze dne 7. 5. 2014 č. j. 1 As 28/2014-62 a rovněž rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 20. 5. 2015 č. j. Konf 3/2015-13 jsou překonány a v projednávané věci jsou věcně příslušnými soudy ve správním soudnictví.
21. K rozhodnutí konfliktního senátu ze dne 16. ledna 2023, č.j. Konf 3/2022-53: Konfliktní senát v něm řešil spor o věcnou příslušnost mezi senátem 3 A Městského soudu v Praze, rozhodujícím ve správním soudnictví a odvolacím senátem 29 Co Městského soudu v Praze, rozhodujícím v občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř. ve věci návrhu na vydání předběžného opatření spočívající v uložení zákazu žalobkyni používat v rozsahu uvedeném v rozhodnutí přílohy „B“ a „C“ Změny č. 2 Prohlášení o dráze vydané žalobkyní, obsahující nový výpočet složky ceny za použití přístupových komunikací pro cestující ve vlaku osobní dopravy při uplatňování ceny za užití dráhy jízdou vlaku.
22. ÚPDI podal k věci stanovisko s argumentací, se kterou se odvolací soud ztotožňuje: *Ve vztahu k meritorním rozhodnutím je nicméně třeba se od zmiňované judikatury odklonit, neboť došlo k významné úpravě právních poměrů, zejména k transpozici směrnice 2012/34/EU, ve které jsou upraveny podmínky přezkumu zprávy sítě (Prohlášení o dráze) regulačním subjektem i následný soudní přezkum, byl zřízen Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře, jako ústřední správní úřad pro užívání drážní dopravní infrastruktury a přístup k této infrastruktuře a jako jediný regulační subjekt pro železniční odvětví, dále došlo k významným změnám zákona o dráhách, zejména k výslovnému zavedení příslušnosti soudů ve správním soudnictví pro přezkoumání rozhodnutí Úřadu a bylo zcela změněno ustanovení o přezkumu souladu Prohlášení o dráze se zákonem. Regulační subjekt ztratil oprávnění měnit text Prohlášení o dráze a nově vznikla možnost zabývat řízení z moci úřední; také byl vydán rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 9. 11. 2017, ve věci C-489/15, CTL Logistics, ve kterém byl vysloven závazný právní názor, že věci, ve kterých je příslušný regulační subjekt, nelze rozhodnout v občanském soudním řízení, a rovněž rozsudek SDEU ze dne 8. 7. 2021, ve věci C-120/20, Koleje Mazowieckie, v němž byla potvrzena výlučnost přezkumného mechanismu zavedeného směrnicí (odst. 9 citovaného rozhodnutí).*
23. Konfliktní senát aplikoval ust. § 244 odst. 1 o. s. ř., ust. § 3 zákona č. 320/2016 Sb., o Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře, ve znění účinném od 1. 4. 2017, podle nějž je „Úřad je ústředním správním úřadem pro a) užívání drážní a letecké dopravní infrastruktury a přístup k této infrastruktuře, b) užívání

zařízení služeb na drážní dopravní infrastrukturu a přístupu k těmto zařízením, c) cenovou kontrolu v oblasti užívání drážní dopravní infrastruktury a zařízení služeb podle zákona upravujícího působnost orgánů České republiky v oblasti cen a d) poskytování podpory provozování evropské služby elektronického mytí vozu“ (odstavec 1). „Úřad je při výkonu své působnosti nezávislý, postupuje nestranně a řídí se přitom pouze zákony a jinými právními předpisy“, ust. § 54 odst. 1 zákona o drahách, ve znění účinném od 1. 4. 2017, „státní správu ve věcech drah vykonávají drážní správní úřady, kterými jsou Ministerstvo dopravy a Drážní úřad. Státní správu ve věcech drah vykonávají rovněž Drážní inspekce a Úřad“ a ust. § 65a odst. 2 zákona o drahách, ve znění účinném od 1. 2. 2022, podle nějž „k soudnímu přezkumu rozhodnutí Úřadu vydaného podle tohoto zákona jsou příslušné soudy jednající a rozhodující ve správním soudnictví“. Citoval přechodné ustanovení čl. II bodu 11. zákona č. 426/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 266/1994 Sb., o drahách, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů: Řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 266/1994 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ V projednávané věci pak bylo podstatné, že podle § 70 písm. b) s. ř. s. „ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy“.

24. Konfliktní senát podrobně se zabýval všemi prvky právního posouzení příslušnosti k projednání a rozhodnutí o návrhu na předběžné opatření a ve věci samé.
25. V odst. [27] konfliktní senát uvádí: **Nad rámec uvedeného lze dodat**, že s účinností od 1. 2. 2022 byl zákonem č. 426/2021 Sb. změněn zákon o drahách. Mimo jiné bylo vloženo nové znění ustanovení § 65a zákona o drahách, v jehož odstavci 2 je výslovně stanoveno, že k soudnímu přezkumu rozhodnutí Úřadu vydaného podle tohoto zákona jsou příslušné soudy jednající a rozhodující ve správním soudnictví. Pro soudní přezkum rozhodnutí Úřadu je proto vyloučena aplikace části páté o. s. ř. (viz Lojda, J. Zákon o drahách: komentář. 2. vydání, Praha: Wolters Kluwer, 2022, s. 397). Daná úprava však není použitelná na posouzení věcné příslušnosti v této věci z hlediska časové působnosti (viz čl. II bod 11. zákona č. 426/2021 Sb.). Bližší rozbor, zejména důvod extenzivního výkladu přechodného ustanovení v rozhodnutí chybí. Odvolací soud se tímto dovětkem „nad rámec“, obsaženým v odůvodnění rozhodnutí, necítí být vázán. Konfliktní senát nerozhodoval o totožném předmětu řízení. Otázky časové působnosti zákona č. 426/2021 Sb. se v tomto rozhodnutí dotkl, ale nevysvětlil, z jakého důvodu vztáhl výjimku z citované procesní zásady upravenou v zákoně pro správní řízení také na soudní řízení. Nepochybně jsou soudy vázány výrokem citovaného rozhodnutí, kterým konfliktní senát rozhodl o obecné příslušnosti rozhodnout o předmětném návrhu na nařízení předběžného opatření.
26. Akcesorické rozhodnutí o nákladech řízení opřené o ust. § 146 odst. 1, písm. b) o. s. ř. je správné, procesní zavinění na zastavení řízení je v tomto případě nevyhraněné, při podání žaloby byl totiž obecný soud věcně příslušný. Otázku vrácení soudního poplatku opřel soud I. stupně pouze o spravedlnostní úvahu. Zákon č. 549/1991 Sb. ve znění účinném ke dni rozhodnutí však obsahuje právní úpravu nastalé situace. Žalobkyni po právní moci usnesení o zastavení řízení vzniká právo na vrácení soudního poplatku podle ust. § 10 odst. 3) zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, sníženého o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, tedy částky 2 000 Kč, neboť řízení bylo zastaveno před prvním jednáním.
27. Ze všech těchto důvodů odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné v rozsahu výroků I., II. a III. potvrdil. Podle § 220 odst. 1, písm. a) o. s. ř. jej pak ve výroku IV. změnil tak, že se žalobkyni vrací soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.
28. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 3 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. per analogiam – žalobkyně nebyla v odvolacím řízení úspěšná. Účastník podal souhlasné stanovisko k jejímu odvolání a k odvolacímu návrhu se připojil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze za splnění podmínek upravených v ust. § 237 o. s. ř. podat dovolání ve lhůtě 2 měsíců od doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 2. června 2023

JUDr. Tomáš Vejnar v. r.
předseda senátu